

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Oboer/83/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013897886
Dátum vydania rozhodnutia:	30.04.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9013897886.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom: Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom: Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, konajúca prostredníctvom svojho konateľa, advokáta doc. JUDr. Branislava Fridricha, PhD., proti povinnej: Z. B., nar. XX. XX. XXXX., bytom: T., o vymoženie pohľadávky oprávneného 84,97 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 26Er/1187/2004, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 6CoE/198/2012-33 zo dňa 28. septembra 2012, právoplatné dňa 24. októbra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 6CoE/198/2012-33 zo dňa 28. septembra 2012 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Súdna exekútorka JUDr. Lucia Žužová, so sídlom Exekútorského úradu v Michalovciach, žiadosťou zo dňa 22. 03. 2004, Okresnému súdu Prešov ako súdu prvého stupňa doručenou dňa 29. 03. 2004 (č. 1. 1), na základe návrhu oprávneného (č. 1. 2) požiadala o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie o vymoženie pohľadávky oprávneného podľa § 44 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „EP“). Exekučným titulom na vykonanie exekúcie je notárska zápisnica sp. zn. N XXXX/XXXX., NZ XXXXXX/XXXX, napísaná dňa 20. 12. 2003 na Notárskom úrade notára JUDr. Ondreja Ďuriaca so sídlom v Partizánskom (č. 1. 3 - 4). Okresný súd dňa 02. 04. 2004 v zmysle § 45 ods. 1 EP vydal poverenie číslo: 5707 004923 * na vykonanie exekúcie proti povinnej (č. 1. 10). Následne okresný súd uznesením č. k. 26Er/1 187/2004-13 zo dňa 10. 04. 2012 vyhlásil exekúciu v celom rozsahu za neprípustnú a zastavil ju. Súčasne vyslovil, že o trovách exekúcie rozhodne osobitným uznesením.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. §§ 22 ods. 2, 23, 31, 37 ods. 1 a § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). Konštatoval, že splnomocnenie udelené povinnou Mgr. Tomášovi Kušnírovi je absolútne neplatné pre neurčitosť a nedostatok slobodnej vôle. Táto neplatnosť spôsobuje to, že splnomocnenie nevyvoláva žiadne právne účinky. Z tohto dôvodu je i

predmetná notárska zápisnica nulitným právnym aktom, a teda nespôsobilým exekučným titulom, na podklade ktorého nemožno viesť exekúciu.

Na odvolanie oprávneného proti uzneseniu súdu prvého stupňa, Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, prejednávúc vec bez nariadenia pojednávania podľa § 214 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“), svojím uznesením č. k. 6C0E/198/2012-33 zo dňa 28. 09. 2012, odvolaním napadnuté uznesenie prvostupňového súdu podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.

Poukázaním na § 22 ods. 2 OZ odvolací súd konštatoval, že pri zastupovaní povinnej pri spisovaní notárskej zápisnice došlo k zjavnému porušeniu zákona, pretože za povinnú osobu uznala záväzok osoba, ktorej záujmy sú v rozpore so záujmami zastupovaného, v danom prípade záujmami povinnej. Aspekt zjavnosti podľa súdu vyplýva zo skutočnosti, že oprávnený predformuloval Mgr. Tomáša Kušníra vo formulárovej zmluve, a teda nešlo o výber zástupcu zo strany povinnej. Tým, že zástupca podpísal zápisnicu za povinnú, konal zákonom nedovoleným spôsobom. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal na to, že zo strany stavovskej komory došlo aj k verejnému napomenutiu Mgr. Tomáša Kušníra (Bulletin SAK č. 7-8/2009). Vzhľadom na uvedené sa odvolací súd stotožnil s postupom prvostupňového súdu, keď exekúciu zastavil, pretože na splnenie podmienok exekúcie je treba prihliadať v každom okamihu exekúcie. Na potvrdenie správnosti tohto záveru odvolací súd dal do pozornosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 499/2010 a II. ÚS 498/2010.

Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 24. 10. 2012.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie oprávnený (ďalej tiež ako „dovolateľ“) argumentujúc tým, že:

a/ súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. a/ O. s. p.),

b/ v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. d/ O. s. p.),

c/ vo veci konajúce súdy svojím postupom odňali oprávnenému možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p.),

d/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.),

e/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Dovolateľ svoju argumentáciu podrobne a rozsiahlo rozvinul v písomnom podaní na č. 1. 37 - 40 spisu. Na základe tvrdení uvedených v dovolaní dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania. Súčasne navrhol konanie prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložiť prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikoval v podanom dovolaní. Navrhol tiež, aby dovolací súd postupoval podľa ust. § 243 O. s. p. a rozhodol o odložení vykonateľnosti uznesenia odvolacieho súdu.

Povinná ani súdna exekútorka sa k dovolaniu oprávneného nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.), najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Z príslušných ustanovení O. s. p. je zjavné, že ním ako jedným z mimoriadnych opravných prostriedkov nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu, ale možno ním napadnúť právoplatné rozhodnutia

odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V ustanoveniach § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. sú uvedené rozhodnutia odvolacieho súdu, vydané v procesnej forme uznesenia, proti ktorým je dovolanie prípustné. Je tomu tak v prípade, ak je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.), alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska s tým, že dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ (§ 239 ods. 1 písm. b/ O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p.), ďalej ak ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), alebo ak ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znaleckom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákomom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením (§ 239 ods. 3 O. s. p.).

Dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu znaky vyššie uvedených rozhodnutí nemá. V prejednávanej veci Krajský súd v Prešove ako súd odvolací síce potvrdil uznesenie Okresného súdu Prešov, avšak bez toho, že by vo výrokovej časti prípustnosť dovolania vyslovil. Rovnako sa nejedná o ďalšie prípady prípustnosti dovolania proti uzneseniu, zakotvené v § 239 O. s. p., vzhľadom na ktorú skutočnosť je nepochybné, že dovolanie oprávneného v zmysle § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Prípustnosť dovolania oprávneného by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy len vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p., na ktorú je dovolací súd s prihliadnutím na ust. § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., povinný vždy prihliadnuť (či už to účastník namieta alebo nie). Najvyšší súd Slovenskej republiky sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale skúmal tiež, či v konaní odvolacieho súdu nedošlo k procesnej vade konania v zmysle § 237 O. s. p.. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia, majúcich za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia. Pri existencii uvedených väd možno totiž dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O. s. p. vylúčené. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. pritom nie je významný predmet konania, ani subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že k vade vymenovanej v tomto ustanovení došlo, ale rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady uvedené v § 237 písm. b/, c/, g/ a e/ O. s. p. nenamietal a keďže vady tejto povahy v do volacom konaní ani nevyšli najavo, zamerail sa dovolací súd osobitne na vadu konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., namietanú dovolateľom. V zmysle tohto ustanovenia je dovolanie prípustné, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. je taký (vadný) postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

V predmetnom prípade naplnenie tejto vady dovolací súd vyvodzuje z toho, že odvolací súd nerešpektoval návrh oprávneného na prerušenie konania postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.,

ktorý podal v rámci odvolacieho konania, nerozhodol o ňom a v odôvodnení svojho rozhodnutia ani neuvedol dôvody, pre ktoré sa návrhom na prerušenie konania nezaoberal.

Z obsahu spisu vyplýva, že návrh oprávneného označený ako „Návrh na prerušenie konania postupom podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ a doplnenie právnej argumentácie k podanému odvolaniu" bol doručený Okresnému súdu Prešov dňa 10. 08. 2012. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací napadnutým uznesením rozhodol dňa 28. 09. 2012 iba o odvolaní oprávneného zo dňa 17. 05. 2012, súdu prvého stupňa doručené dňa 21. 05. 2012 (č. l. 18 - 23), a to bez uvedenia dôvodu, prečo sa návrhom oprávneného na prerušenie konania vôbec nezaoberal. Zo spisového materiálu tiež vyplýva, že podanie oprávneného s návrhom na prerušenie konania je v spise zažurnalizované ako č. 1. 27 - 29, teda ešte pred samotným napadnutým uznesením odvolacieho súdu, ktoré je zažurnalizované ako č. 1. 33.

Pokiaľ o včas podanom procesnom návrhu oprávneného odvolací súd nerozhodol bez toho, aby boli splnené podmienky pre takýto postup (napr. ak by bol návrh oprávneného doručený na súd prvého stupňa po dátume, kedy bolo rozhodnuté o odvolaní oprávneného, resp. po nadobudnutí právoplatnosti napadnutého uznesenia odvolacieho súdu spolu s uznesením súdu prvého stupňa), odňal oprávnenému v dôsledku uvedeného postupu súdov možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. Uvedená skutočnosť, teda že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 237 písm. f/ O. s. p., je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne. S poukazom na uvedené preto dovolací súd dovoľaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu podľa § 243b ods. 2 veta prvá, § 243b ods. 4 veta za bodkočiarkou O. s. p. zrušil v celom rozsahu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k potrebe zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu, nezaoberal sa Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalšími námietkami oprávneného, uvedenými v dovoľaní.

V ďalšom konaní, v ktorom je odvolací súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 243d ods. 1 veta druhá O. s. p.), vysporiada sa s vytknutými vadami v intenciách dovolacieho súdu, opätovne vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie náležité odôvodní v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p. V novom rozhodnutí rozhodne súd aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 veta tretia O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.